Müslümanlık ve Irkçı-Dincilik

Feriduddin AYDIN
feriduddin@gmail.com

دار العِبَر للطباعة والنشر
Al-Ibar Publishing
İstanbul-2018

Müslümanlık ve Irkçı-Dincilik

Dinciliğin birbirinden farklı tanımları yapılmıştır. Üslup, içerik ve sayıları ne olursa olsun bu tanımların hepsi başlıca iki farklı yaklaşımı yansıtırlar;

Birincisi, tanımı yapan kişinin dine art niyetle bakmasından kaynaklanır. Nitekim bu niyetle konuya bakıldığında dindarla dinci arasında hiçbir fark gözetilmez. Çünkü bu yaklaşıma göre ***«din, bilim ve mantık dışı çeşitli çelişik duygu ve inanışların bir yığınıdır; insanı afyon gibi uyuşturur»***. Buna benzer tanımlamaların bir kısmı materyalist felsefenin etkisi altında yapılmıştır. Diğer bir kısmı da *-büyük ölçüde-* ideolojiktir.

İkincisine gelince; objektif düşündüğünü sanan kişinin, *-dindarla dinciyi ayırt ederek-* yaptığı tanımdır. Ona göre, *"dinci, samimi değildir; fakat dindar kişi samimidir. Dolayısıyla dindarlık duygusu doğaldır, olumludur"*. Ancak bu, çelişkiler barındıran genellemeci bir görüştür. Karşılaştıracak olursak; *-din anlayışı hakkında-* bu her iki görüşle yapılan tariflerden hiç biri gerçeği yansıtmamaktadır. Çünkü her ikisinde de hem ***İslam*** ile ***Müslümanlık*** kavramları hiç hesaba katılmamış, hem de ikisi birbirinden ayırt edilmemiştir. Oysa konunun kriterlerini belirleyen Kur'ân ve Sünnetin bakış açısıyla "dincilik" kavramını irdelediğimizde (dincilik şöyle dursun), dindarlığa da İslam'da bir yer bulmak mümkün değildir. Evet bütün dinler dindarlığa da dinciliğe de açıktır. İslam ise bu iki eğilimin ikisine de kapalıdır. Çünkü Allah'a, kitabına ve elçisine bağlılık, İslam'da dindarlık kavramıyla açıklanamaz. Bu bağlılık Sadece ihlâsla açıklanır.[1]

Günümüzde yaşanan düşünce anarşisinin ve doğurduğu ahlâk çöküntüsünün arkasındaki neden de esasen budur. Yani açıkçası; ***İslam*** ile ***Müslümanlığın*** birbirinden ayırt edilmiyor ya da edilemiyor olmasıdır. Bu o kadar büyük bir sorundur ki, sıradan kalabalıklar şöyle dursun, *(sözde)* ilâhiyat alanında kariyer yapmış «uzmanlar!» bile bu iki dini birbirinden ayırt etmeyi göze alamamaktadırlar! Çünkü her şeyden önce bunlar, *(ilim insanları olarak değil)* birer din adamı olarak yetiştirilmişlerdir. Onun için bu zümrenin, din olgusuna Kurânî bir nazarla bakabileceğini düşünmek güçtür. Ayrıca bunlar arasında birikimli ve tarihten haberdar olan bir kesimin niyetini gizliyor olması kuvvetle muhtemeldir. Onun için yüzyıllardır **«din»** kavramı üzerinde *-İslam'ın sunduğu görüş doğrultusunda-* bilimsel bir uzlaşı sağlanamamıştır. Bu nedenle, *(İslam'ın genel karakteri ve bütünlüğü temel alınarak)* din kavramı üzerinde görüş birliğine varılmadıkça dinciliğin tanımlanması kolay olmayacaktır. Sonuç olarak; vurgulayalım ki dinciliğin gerçek anlamda tanımlanabilmesi için *(İslam'ın genel karakteri ve bütünlüğü)* konseptinden yola çıkmak şarttır. Neden?

---

[1] Bkz. El-Bakara, âyet: 139; Mu'mim (Ğafir), âyet: 14, 65; Beyyine âyet: 4.

Çünkü İslam hariç, -***«semâvî»*** *olsun ya da olmasın, (Müslümanlık da dahil)*- bütün dinler dincilik temeli üzerinde kurulmuştur. Bunlardan ***«semâvî»*** dinlerin ancak tahrif edildikten *(çarpıtıldıktan)* sonra bu niteliğe büründürüldüğünü söylemek zorundayız. Başta ***Müslümanlık***, ***Hıristiyanlık*** ve ***Budizm*** olmak üzere, bu dinlerin tamamı, mensupları tarafından hayatın hemen bütün canlı alanlarından uzak tutulur. Bunların bağlılarına göre dinin yalnızca iki yeri vardır: ***İbadethane*** ve ***mezarlık***. Yine bu dinlerin bağlılarına göre din, ***«Tanrı-kul»*** ilişkisinden ibaret kalmalı ve bireysel olarak yaşanmalıdır. İşte gerçek anlamda dincilik budur. Ancak şunu ilâve edelim ki; Müslümanlık -*bütün yapay dinlerin aksine*- ***«mabet-mezarlık»*** çemberinin duvarını zaman zaman zorlamaya çalışır. İşte bu nedenledir ki egemen güçler tarafından üretilmiş olan -***«siyasal İslam»***, ***«fundamentalizm»***, ***«köktendincilik»*** *ve* ***«irtica»*** *gibi*- kara propaganda söylemleriyle kamuoyu sık sık meşgul edilerek bir kaos körüklenir, dikkatler dağıtılır ve Müslümanlığın İslam'a doğru ivme kazanması böylece tez elden önlenir. Bu tür komploların ve baskıların etkisiyle söz konusu çember tekrar daralmaya başlar. Nitekim tarih boyunca bu çember, konjonktürel olarak bazen genişlemiş, bazen de daralmıştır. Bunun önemli bir nedeni vardır; Her ne kadar İslam öncesi dinlerden birçok özellik devam ettirilerek Müslümanlık yapılandırılmış olsa da onun dış görüntüsü *(namaz, oruç, hac ve zekât gibi)* İslâmî değerlerle örüldüğü gibi, içyapısına da İslam'ın hayata yön veren bazı disiplinleri yerleştirilmiştir. Onun için, Müslümanlar bu taklit dini İslam'ın çekim gücüne karşı korumaya çalışırken daima zorluk çekmiş ve çekmektedirler. Bundan sonra da bu sıkıntılar büyük ihtimalle yaşanacaktır. Müslümanlığın içyüzünün ifşa olmaması için Müslümanlar -*her dönemin şartlarına uygun olarak*- ***«örtbas»*** stratejisini -*komplo teorileriyle*- bundan böyle de devam ettireceklerdir. Müslümanlıktaki bu grafiksel gelgit trendi, ***Müslümanlık*** ile ***İslam***'ın inanılmaz yanıltıcı benzeşmesini bize -*dolaylı olarak*- bir kez daha hatırlatmaktadır.

Şu halde, -*Müslümanlık da dahil*- İslam'ın dışındaki bütün dinlerin bağlıları –*ister çıkar için dini kullanır olsunlar, ya da samimi birer dindar olsunlar*- her iki durumda da dinci sayılırlar. Ancak bu global tanım elbette yeterli değildir. Bu yüzden dincilik kavramına standart bir tanım yapılamıyor ise de yukarıdaki analitik ve karşılaştırmalı bilgilerin ışığında onu anlamak artık mümkündür. Bununla birlikte dinciliği ve dinciyi çok daha berrak şekilde tanıyabilmek, özellikle de Müslümanlığın bir dincilik kaynağı olduğunu kavrayabilmek için yeniden bazı açıklamalara ihtiyaç vardır. Çünkü Müslümanlığın, neden dinciliğin kaynağı olduğu sorusu, inandırıcı bir cevap istemektedir. Fakat burada önemle işaret edilmesi icap eden şu noktayı hatırlatmakta yarar vardır; Bu cevabın özünü oluşturan; -*yaratıcı güç ve İlâhî otorite paradigmalarına ilişkin*- dinler arası inanış farklarını algılayabilmek, antropoloji, felsefe, dinler tarihi ve yöntembilim gibi uzmanlık alanlarında geniş bir ilmî birikim gerektirmektedir. Problemin esasen, -***İslam*** *ile* ***Müslümanlığın****, İlâhi otoriteye ilişkin görüşleri arasında var olan*- derin uçurumdan kaynaklandığına da bu münasebetle işaret etmeliyiz.

Bunu -*başka bir ifadeyle*- şöyle izah edebiliriz: İslam'a göre; kâinatın yönetimi –*bütünüyle, mutlak ve kesin surette*- Allah'a aittir. Bununla birlikte yasama da O'na aittir. Elçileri de dâhil hiç kimse O'nun adına, *değişmez kâinat kanunları* (Sünnetullah/doğa yasaları) *üzerinde* herhangi bir tasarrufta bulunamaz;[2] aynı zamanda elçiler aracılığıyla indirdiği teşrîî yasalar üzerinde de hiçbir değişiklik

[2] Bkz. El-Ahzaab/62; Faatır/43; el-Feth/23.

yapılamaz. Bu konuda hiçbir kişiye ve hiçbir kuruma yetki verilmemiştir. *(Ancak bu temel yasaların ruhuna aykırı olmamak şartıyla, hayatın gerektirdiği her hususta kolaylaştırıcı ve açılım sağlayıcı ikincil yasalar konabilir.)* Bu kuşatıcı inanış, kısaca ***«iman»*** ile ifade edilir. Yani İslam'ın bağlısı, bütün içtenliği ile böyle inanır. Onun için de ***mü'min*** olarak nitelenir. Dolayısıyla mü'min kişi, taşıdığı inanç hasebiyle *(dinci değil, dindar da değil)* ancak ***mü'min***dir *(imanlıdır.)*

Materyalistlerin ***«doğa yasaları»*** diye adlandırdıkları kâinat disiplinleri, aslında ilâhî kanunlardan başka bir şey değildirler. Örneğin zaman ve enerji kanunları bunların en önemlilerindendir. Fizik, kimya, matematik ve astronomi bu kanunları ve aralarındaki ilişkileri işler. Bunlar İslam'ın, *-öğretisini üzerinde temellendirdiği ve tanımladığı gerçek dinin-* birincil konusunu oluşturur. Peygamberlere indirilen anayasalar ise İslam'ın ikincil konusudur. Çünkü Allah Teâlâ, her şeyden önce yaratıcıdır, ondan sonra kanun koyucudur. Bu nedenle İslam *(Evliyacı, türbeci, kerâmetçi, hurafeci ve mitolojik değil)* evrensel bir dindir. Dini yalnızca *mezarlık ve mabette gören* Müslümanlık ise bu büyük ve muhteşem kâinat gerçeklerini kökünden inkâr eden mitolojik ***dinci*** bir dindir. Onun için, Müslümanların büyük bir kısmına göre: Allah adına karar verebilecek ***«Mübarek şahsiyetler»*** vardır. Bunlar, kimine göre ***«veli»***, ***«evliya»*** ve ***«Salih»*** kimselerdir. *«Bu şahsiyetler* ***"fenâfillâh"*** *olmuş, Allah'ta erimiş, O'nunla bütünleşmişlerdir. Onların bazıları* ***"gavs"****, bazıları* ***"kutup"****, bazıları* ***"ebdâl"****, bazıları ise* ***"evtâd"*** *diye çeşitli kutsal rütbelere sahiptirler…»* Bu ilgiyle hatırlatmalıyız ki bu terimlerin bir kısmı esasen İslam'dan devşirilmiş, bazıları ise önce üretilerek İslâm'a mal edilmiş, daha sonra da Müslümanlığa eklemlenmişlerdir. Dolayısıyla bu yakıştırmaların temelinde *-her şeyden önce-* hem spekülasyon, hem falsifikasyon vardır! Ayrıca bu unvanları hak edenin kim ya da kimler olduğu bilinmemesine rağmen, Müslümanlar istedikleri kimseleri ***«evliya»*** ilân ederek onları kutsallaştırmakta, onlar için ***«kerâmet»*** adı altında *(asla gerçekleşmemiş)* hikâyeler üretmekte, onlara insanüstü birer statü belirlemekte ve öldüklerinde üzerlerine türbeler inşa etmektedirler; ***«Yatır»*** diye adlandırdıkları mezarlarını ziyaret ederek onlardan medet ummakta, her sıkıntıda umutlarını onlara bağlamaktadırlar… Sorun bununla da sınırlı değildir; Meşhur edilen bu şahıslar tarafından kurulmuş tarikatlar, çeşitli ibadet biçimleri, *(Kenzülarş, duası, Kasîde-i Bürde, Delâil-i Hayrât, salât-ı tefrîciye ve Cevşen gibi)* dualar ve ritüeller Müslümanlar arasında oldukça yaygındır. İslam'da hiçbir yeri bulunmayan bu mistik yapılardan bazıları zamanla gelişerek Müslümanlıktan adeta bağımsız birer din haline bile gelebilmektedir. İşte Müslümanlığa ve onun kapsadığı bütün bu *-meşru dayanaktan yoksun ve temelsiz-* akım ve inanışlara gerek içtenlikle bağlı olanların, gerekse çıkar için görünürde bağlılık gösterenlerin hepsi de hiç kuşkusuz dincidir. Sonuç olarak denebilir ki Müslümanlık da *(Hıristiyanlık ve Budizm gibi)* dinciliğin kaynaklarından biridir.

Dindarlık ***(tedeyyün)*** açısından konuya bakıldığında; dinciliğin tedeyyün olmadığını, dinci insanın da Mütedeyyin olmadığını söyleyebiliriz. Ancak bu ayırım, İslam'a göre değil, Müslümanlığa ve Müslümanlara göredir. Dolayısıyla ***«dindarlık»*** kavramının İslam'la ilişkilendirilemeyeceğini de ifade etmek gerekir. Bunun karşılığı olarak İslam'ın bağlısı ancak ***Müslim***, ***mü'min***, ***muttakî***, ***muhlis*** ve ***sâlih*** olarak nitelenebilir.

İlginçtir ki Müslümanlar da dinciliğe tepki gösterirler. Onlara göre *(dindarın değil, fakat)* dincinin amacı gösteriş ve çıkardır. Oysa *-samimi olduğu ileri sürülen-* dindar kişi de *-her ne kadar çıkar amaçlamıyorsa-* temelde dinciliğin kaynağı olan Müslümanlığa bağlılığıyla mistik bir gösteriş sergiler ki bu çok büyük bir çelişkidir.

Çünkü Müslüman kişi, *-inancında ve ibadetinde samimi olsa bile-* İslam'ın özünden habersizdir; ***İslam*** ile ***Müslümanlık*** arasındaki uçurumun farkında değildir. Dahası; İslam'ın 1500 yıl boyunca hırpalanarak ondan üretilmiş Müslümanlığın macerasını bugünün Müslümanına anlatmak hayal kırıklığıyla sonuçlanabilir, hatta talihsiz gelişmelere bile yol açabilir. Çünkü cahili uyandırmak, dolu silahı kurcalamak ya da ateşle oynamak kadar tehlikelidir! İste bu Müslümanlık şamatasının temelinde ürkütücü bilgisizlik örnekleri yatar. Bu vesile ile belirtmek gerekir ki Müslüman coğrafyada bugün yaşanmakta olan din ve düşünce anarşisinin, aynı zamanda yaygınlaşmış olan ve tehlikeli raddelere varmış bulunan ahlâksızlığın esas kaynağı ve körükleyicisi, maalesef *-çeyrek okumuşluğun bir sonucu olan-* işbu kara bilgisizliktir.

Dincilik aslında, İslâm tarihinde Müslümanlıkla eşzamanlı olarak başlamıştır. Çünkü dinselliğin bu iki anlayışı *(Müslümanlık ve dincilik)* arasında organik bir ilişki söz konusudur. Hatta Müslümanlık demek, *-başka bir ifadeyle-* dincilik demektir, diyebiliriz. Ancak Müslümanlığı, dinciliğin bir üst adı olarak görmek daha uygun olur. Çünkü ***«dincilik»*** tabiri *-yakın geçmişe kadar-* duygu sömürüsü, riyakârlık, takiyye[3], münafıklık ve ikiyüzlülük olarak algılanıyor ve ifade ediliyordu.

Dinciliğin tarihi serüveni ise şöyle özetlenebilir: Özellikle Hz. Osman'ın şehit edilmesiyle birlikte patlak veren siyasal karışıklıklar, toplumda bir kesimin ürkerek mistikleşmesine yol açtı. Ancak *-ilk evresinde-* bu tutumun, sadece dünyevileşmeye tepki olarak ortaya çıktığını söylemek mümkündür. Dolayısıyla bu gelişmeyi sırf ***«dünyadan el etek çekmek»*** şeklinde yorumlamak doğru değildir. Nitekim bunu ***«zâhidâne hayat tarzı»*** olarak niteleyen çok sayıda ilim erbabı vardır. Netice itibarıyla bu tercihi dincilik olarak değerlendirmek, o dönemin gerçekten birer ahlâk nümûnesi sayılan ***(Ebûzer el-Gifârî** gibi)* şahsiyetlere karşı saygısızlık olur, Onun için İslam tarihindeki ilk rûhanîleşme eğilimini nitelemeye çalışırken tarih araştırmacılarının dikkatli olması gerekir. Şu var ki birinci kuşaktan ilk zâhidlerin ve siyasi olaylar karşısında tarafsız kalanların *-bireyselleşerek sergiledikleri-* protest yaşam tercihlerinin ***«zühtçülüğe»*** yol açmış olabileceğine ihtimal vermek icap eder. Ancak bu olasılık, ne gerçek zahitlerin zühtçülerle karıştırılması için, ne de onların zühtçülükten sorumlu tutulması için bir neden oluşturur.

Gerçek anlamda dinciliğin, ***Irak zühtçülüğü*** ile başladığını kesin olarak söyleyebiliriz. Buna, dış görüntüsü itibarıyla ***«Arap dinciliği»*** de diyebiliriz. Çünkü bu akımın teorisi ve edebiyatı, bütünüyle Arapça yazılmıştır. Fakat Arap dinciliğinin ilk yazarlarının tamamına yakın kısmı Fars kökenlidirler *(yani İranlıdırlar)*. Evet, bu akımın hemen bütün aktörlerinin Araplaşmış İran kökenli mistiklerden oluştuğuna burada işaret etmek gerekir. Bunun çok önemli bir nedeni vardır; ***«İran topraklarının kısa zamanda Araplar tarafından işgal edilmesi ve İranlılara "Arap dini"nin dayatılması»*** olarak bu nedeni özetlemek mümkündür. İranlılara göre bunun intikamı bir şekilde alınmalıydı. Onun için İranlı insanın vicdanına kazınmış olan ve meselenin içyüzünü dürüstçe yansıtmayan bu kanı, o günden bu güne hiç değişmemiştir.

---

[3] **Takiyye**: çevre baskısından korunmak için kişinin (dinde) mezhebini ve inanışlarını gizlemesine verilen addır. Bu terim, daha çok Sünnîler tarafından Şiîler hakkında *(suçlama ve aşağılama)* anlamında kullanılır. Bu iki kesim arasında *-tarih boyunca süregelmiş-* derin bir düşmanlık vardır. 2000'li yıllarda Ortadoğu'da patlak veren mezhep savaşları bu tarihi düşmanlığın açık kanıtlarındandır. Bu da Müslümanlığın fitnelere ne denli kaynaklık ettiğini göstermektedir.

Nitekim hemen her İranlı'nın kalbi Araplara karşı derin bir kin ve nefretle doludur.[4] Bu nefret Araplarda misliyle karşılık bulur. Bu gerçeği kanıtlayan ikinci bir akım daha vardır: ***Şuûbuyicilik***.[5] Bu ilgiyle hatırlatmak gerekir ki, *(Arap görünüşlü)* Fars dinciliği ya da ***«Irak zühtçü tasavvufu»*** ile ***Şuûbiyecilik***, paralel iki akım olarak bir yandan Arap milliyetçiliğine karşı savaş verirken öbür yandan İslam'a ağır darbeler indirmiş ve tekrar ihya edilmesi hemen hemen mümkün olamayacak şekilde onu yıkıma uğratmıştır.[6] Irak zühtçü tasavvufu, bir zaman sonra yerini Türk tasavvufuna terk etmiş ve Türkistan'ın işgalinden sonra yavaş yavaş Müslümanlığa dönüşmüştür.

Tekrar hatırlatmak gerekir ki Irak zühtçülüğü kılığındaki dincilik, başka bir deyimle *"Arap kisveli fars dinciliği"* döneminde Müslümanlık söz konusu değildi. Evet, *(en azından 800-1000 yılları arasında)* İslam coğrafyasında ***«Müslüman»*** ve ***«Müslümanlık»*** kelimelerinin henüz telaffuz edildiğini kanıtlayan hiçbir delil bulunmamaktadır. *(Çünkü bu tarihlerde Türkler -genel anlamda- henüz İslam'la tanışmış değillerdi.)* Bu ise, göz ardı edilemeyecek çok önemli ve çok kesin bir tespittir.

Yukarıdaki bilgiler ışığında ve teyit mahiyetinde ifade etmek gerekir ki İslam tarihinde dincilik, mistikleşme eğilimiyle ortaya çıkmıştır. Daha açık bir ifadeyle dincilik, ***"tasavvuf"*** adı altında ***"içe kapanma"*** olarak nitelenebilecek bir hayat tarzıyla başlamıştır. Bu yaşam biçimi çok sürmeden miskinliğe, tembelliğe, dünyayı boş vermişliğe ve hayatı umursamazlığa dönüşmüş; yüzyıllar sonra da bu zihniyet tarikatçılık olarak örgütlü hale getirilmiş ve yaygınlaştırılmıştır. Sonuç olarak *(Tasavvuf, miskinlik ve tarikatçılık)* iç içe geçip harmanlanmak suretiyle *(çeşitli evrelerden geçtikten sonra)* çağımızda dincilik olarak son şeklini almıştır. Onun için ***tasavvufu***, ***Müslümanlığı*** ve ***dinciliği*** birbirinden kesin sınırlarla ayırmak mümkün değildir. Bu nedenle her Müslüman aynı zamanda mistik ruhludur ve dincidir. Müslim ve mü'min kişiyi Müslüman tipten ayıran kalın duvar işte budur.

Dinciliğin fitilini ilk kez **Ebû Haşim es-Sûfî** (öl. m. 733) ateşlemiş ise de bu akımın en ünlü aktörü **Cüneyd el-Bağdâdî**'dir (m. 830-910). Bu iki şahıs da Fars kökenlidirler *(yani İranlıdırlar.)* **Cüneyd**'in günümüze kadar ulaşmış bulunan mektupları vardır.[7] İslam Ansiklopedisinde **Cüneyd** hakkında kaydedilmiş olan şu sözler ilginçtir: ***«Cüneyd'in, tasavvufî düşüncelerini ifade etmek için söylediği ve sûfî tabakat kitaplarında yer alan sözleri açık ve anlaşılır olmakla birlikte risâle ve***

---

[4] İran'ın günümüzde Arap coğrafyasında körüklediği iç savaşlar bu gerçeği açık şekilde kanıtlamaktadır.

[5] **Şuûbuyicilik**: İran milliyetçiliği anlamına gelen ve Arap milliyetçiliğine karşı edebiyatla sürdürülen tarihi bir savaşın adıdır. Bu savaş asırlarca devam etmiştir.

[6] Bu gerçeği en veciz bir ifade ile **Ord. Prof. Dr. Fuad Köprülü** şu sözlerle dile getirmektedir: ***«İrânîlik, Hz. Hüseyin evlâdını Sâsânîlerin vâris tâkipçisi sayarak "Ehl-i beyt'in hukûkunu müdâfaa" perdesi altında Arap milliyetine ve İslâm dinine dehşetli darbeler vurdu ve eski bir medeniyetin kolayca yok edilemeyeceğini Zerdüşt akîdelerini İslâm kisvesi altında sokmak suretiyle açıkça gösterdi.»***

[7] Bu mektuplar Ali Hasan Abdülkadir tarafından رسائل جنيد adı altında derlenerek 1988 yılında Kahire'de yayınlanmıştır.

mektuplarındaki ifadeleri son derece kapalıdır.»[8] **Cüneyd** ve öğrencileri çok sıkı takiyyeci oldukları için onun mektuplarındaki kapalılığın amacını anlamak zor değildir. Çünkü **Cüneyd-i Bağdâdî** kripto sûfilerden biridir. Hatta onların ilkidir. Bunun önemli kanıtlarından biri de bizzat yetiştirmiş olduğu **Ebûbekr-i Şibli**'yi (861-946) azarlayarak söylediği şu sözlerdir:

«Biz bu ilmi olgunlaştırdık, sonra onu labirentlerde gizli tuttuk, ama sen geldin onu şimdi insanlara ifşa ediyorsun!»[9]

Özellikle öğrencilerinden biri olan **Hallac**'ın *«öldürülmesi gerektiğine»* ilişkin **Cüneyd**'in fetvası bu gerçeği teyit etmektedir.[10] Aslında **Cüneyd**'din bu tutumu takiyye'den başka bir şey değildir. Çünkü **Hallac**, tabir caizse *«şov yaparak»* dinciliğin içyüzünü açığa vuruyor, sûfî dincilerin sırlarını ifşa ediyordu. Bu da **Cüneyd**'i öfkelendiriyordu. **Hallac**'ın idam edilmesinden önce **Cüneyd**'in bu fetvayı vermiş olması, o dönemdeki dinci mafyanın ne kadar etkili olduğunu akla getirmektedir.

Abbasî döneminde, bugünkünden çok farklı karakterde bir dincilik vardı. Bunu, Arap elitinin arasına sızan ve farklı alanlarda beyin yıkamaya çalışan Fars kökenli iki grup körüklüyordu: ***edipler*** ve ***sûfîler***. Bunlar İran Sâsânî devletini ortadan kaldıran Araplardan intikam almak için kendilerini özel surette çok iyi yetiştirmiş entelektüellerdi. Bu iki gruptan birincisi, Arap edebiyatında zirveye ulaşarak hayranlık uyandıran yetenekler sergiliyor, muhteşem ve ölmez eserleriyle Arapları büyülüyorlardı. Fakat aynı zamanda bu edebiyatın arkasına gizlenerek bir yandan Arapların orijinal kültürünü dejenere etmeye çalışıyor, toplumun ahlâkını bozuyorlardı. Öbür yandan tasavvufun arkasına gizlenmiş olan ikinci gruba *(sûfî dincilere)* yol açıyor, onlara malzeme hazırlıyorlardı. *(Bu edip ve şair grup «**Şuûbiyeciler** الشعوبيون» olarak tarihe geçmişlerdir)* Sûfiler ise sözde toplumu bunların yaydığı ahlâksızlıktan uzak tutmak için halk arasında miskinliği ve dinciliği yaymaya çalışıyorlardı. Böylece danışıklı çalışan bir düşünce mafyası olarak teşkilâtlanmış bu iki kutup, *(görünürde birbirine aykırı, fakat aslında)* birbirini tamamlayan güçlü bir organizasyondu. Örgütün ikinci kutbunu oluşturan sûfîler, bu sayede İslam'ın izlerini kısa zamanda ortadan kaldırarak ***«Arap Müslümanlığı»*** diyebileceğimiz dinci bir anlayışı yaygılaştırmayı başardılar.

---

[8] Bkz. TDV. İslam Ansiklopedisi: https://islamansiklopedisi.org.tr/cuneyd-i-bagdadi. Bu madde ilk olarak 1993 senesinde İstanbul'da basılan TDV İslâm Ansiklopedisi'nin 8. cildinde, 119-121 numaralı sayfalarda yer almıştır.

[9] **Ebûbekr b. Muhammed b. İshak el-Kelâbâzî**, et-Taarruf limezhebi ehli't-Tasavvuf, s. 111. Hancı Kitabevi, Kahire-1994. Cüneyd'in Şibli'ye söylediği sözlerin Arapça orijinal metni şöyledir:
"نحن حبرنا هذا العلم تحبيراً، ثم خبأناه في السراديب، فجئت أنت فأظهرته على رءوس الملإ!"

[10] Bir Arap araştırmacı, **Cüneyd**'in bu fetvasını işleyen bazı kaynaklara dayanarak diyor ki:
وممن أفتى بقتله الجنيد والشلبي، غيرة على السر أن يفشى لغير أهله، فالواجب كتم الأسرار، وإظهار شريعة النبي المختار.
Türkçe tercümesi:
«Ehil olmayanlarca sırrın içyüzüne ulaşılmasından kaygılandıkları için onun (yani Hallac'ın) öldürülmesi gerektiği yolunda fetva verenlerden birileri de Cüneyd ve (onun öğrencilerinden) Ebûbekr-i Şiblî'dir.» Kaynak: محمود عبد الرءوف القاسم، الكشف عن حقيقة الصوفية دار الصحابة

Çoğu Fars kökenli, fakat Arap görünümlü bu sûfîler, Türk sûfilerden *(hele bugünkü tarikatçılardan)* çok farklı idiler. Örneğin bunlardan **Cüneyd el-Bağdâdî**, **Seriyu's-Sakatıy**, **Ma'rûf el-Karkhî**, **Bişru'l-Hâfî**, **Şakıyk el-Balkhî**, **Bayezîd el-Bestâmî**, **Hatemü´l-Asamm**, **Hamdûn el-Kassâr**, **Ebû Osman el-Hîrî**, **Ruwaym b. Ahmed**, **Ebû Bekr eş-Şiblî**, **Amr b. Osman el-Mekkî**, **Hüseyn b. Mansur el-Hallâc**, **Semnûn b. Hamza**, **Ebû Bekr el-Varrâk**, **Ebû Saîd el-Kharrâz**, **İbrahim el-Khavvâss**, **Abdullah el-Harrâz**, **Benân b. Muhammed el-Hammâl**, **Ebû Hamza el-Bağdadî el-Bezzâz**, **Ebû Bekr Muhammed el-Wâsıtıy**, **Ebû'l-Khayr el-Akta'**, ve **Ebû Bekr el-Kettânî** gibi sûfiler, özellikle kitap ve sünnet konusunda birikimli idiler. Aynı zamanda Arap dili ve edebiyatı, Hint ve Yunan felsefesi konularında da geniş bir kültüre sahip bulunuyorlardı. Onun için bunlar, sergiledikleri yüksek edebî kudret ve felsefî anlatım gücü sayesinde Kur'ânî ve nebevî hakikatleri rahatça ters yüz etmesini beceriyor, şathiyeleriyle zihinleri bulandırıyor, yarattıkları son derece etkileyici gönül iklimine insanları cezp ederek onları muhitlerine kazanıyorlardı. Ayrıca diyebiliriz ki; ***«işârî tefsir»*** olarak literatüre geçen yorumlama akımı ve İslam akaidini diyalektik yöntemle açıklama geleneği bu sûfîlerin tesiri altında başlamıştır; ***Mâtürîdizm*** ve ***Eş'arizm*** akımları bunun sonuçlarındandır. Böylece Arap toplumunu ileri derecede etkilediler. Ne ki ilmî selefîlik sayesinde Kur'ân ve Sünnet literatürü kusursuz olarak günümüze ulaşabilmiştir.

Arapların aşırı duygusal olmaları bu dinci teorisyenlerin işini kolaylaştırıyordu. Araplardaki bu karakter, onları eskiden beri dinciliğe yatkın bir toplum haline getirmiştir. Nitekim ünlü tarihçi-sosyolog **İbni Haldun** Arapların temel karakterlerini sıralarken onların dinci olduklarını da bu tespitlerine ilâve etmektedir. **İbni Haldun**'un *(Türkçeleştirdiğimiz)* bu konudaki sözleri şöyledir:

«Araplar, basit (düşünen) insanlara ancak egemen olabilirler; Araplar bir coğrafi bölgeye egemen olduklarında orası hızla çöker, harap olur; Araplar ancak peygamberlik, velilik ve ya genelde dinsel bir kaynağın boyası altında devlet kurarlar; Araplar devlet yönetme becerisinden en uzak bir millettir…»[11]

***

Eski dinlerle sentezlenerek çarpıtılmış İslam kültürünün etkisi altında[12], özellikle 1200'lerden sonra yoğun bir gelişme gösteren Orta Asya Türk dinciliğini *Arap dinciliğiyle* karşılaştırdığımız zaman aralarında çok büyük farklar görüyoruz. Örneğin; Kitap ve sünnet naslarının, Arap-Fars dincileri tarafından -*tasavvuf perdesi altında abartılı, dolaylı ve spekülatif anlatım tarzlarıyla*- yorumlanmasına karşın *erken dönem Türk dinciliği* yavan, âmiyâne ve mitolojik bir çığır izlemiştir. Bu

---

[11] İbni Haldun'un, Arapça sözleri şöyledir:
"إنَّ الْعَرَبَ لاَ يَتَغَلَّبُونَ إلاَّ عَلَى البَسَطَاءِ. إنَّ الْعَرَبَ إذَا تَغَلَّبُوا عَلَى أَوْطَانٍ أَسْرَعَ إلَيْهَا الْخَرَابُ. إنَّ الْعَرَبَ لاَ يَحْصُلُ لَهُمْ الْمُلْكُ إلاَّ بِصِبْغَةٍ دِينِيَّةٍ مِنْ نُبُوَّةٍ أَوْ وَلاَيَةٍ أَوْ أَثَرٍ عَظِيمٍ مِنَ الدِّينِ عَلَى الْجُمْلَةِ. إنَّ الْعَرَبَ أَبْعَدُ الأُمَمِ عَنْ سِيَاسَةِ الْمُلْكِ!"
المصدر: عبد الرحمن بن محمد بن خلدون الحضرمي، الجزء الأول من كتاب العِبَر وديوان المبتدأ والخبر ، المشتهر بالمقدّمة. ص/**102–105**. دار ومكتبة الهلال، بيروت–**1991**م.

[12] Ünlü tarih araştırmacısı **Ord. Prof Fuad köprülü**, bu gerçeği su sözlerle dile getirmektedir: ***«İslâmiyet'in ilk asırlarında hiç mevcut değil iken sonraları İran, Hind, Yunan fikirlerinin ve kısmen de Îsevîlik'in te'siriyle –unsurlarından en fazlasını da İslâmiyet'ten almak şartiyle- teşekkül eden tasavvuf mesleki az zamanda bütün İslâm memleketlerini kaplamıştı.»*** Kaynak: **Prof. Dr. Fuad Köprülü**, Türk Edebiyatinda İlk Mutasavvıflar, s.16. Ankara-1993

nedenle *erken dönem Türk dinciliği* oldukça sığıdır; yalnızca eğitimsiz konar-göçer kitleye hitap eden bir efsane yığınından ibarettir. Bununla birlikte köklü ve yazılı bir literatürden de yoksundur. Onun için günümüzün ***İlâhiyâtçı-dinci*** yazarları, bugünün dinciliğini *(ırkçı niyetlerle)* zenginleştirmek için erken dönem Türk dinciliği konusunda yaptıkları yoğun araştırma maceralarından elleri boş olarak dönmektedirler. Nitekim bunların son yıllarda sözde doktora tezleri olarak eski Türk mistikleri hakkında yazdıkları kitap ve makaleler, uluslar arası akademi otoriteleri tarafından itibar ve ilgi görmemiştir.

Bundan daha ilginç olanı; yerli oryantalistlerin, Müslümanlığı İslam'la açıklamaya kalkışarak dinciliği kamufle etmeye çalışıyor olmalarıdır. Bunun en çarpıcı örneğini aşağıdaki sözleriyle **Prof. Dr. Ahmet Yaşar Ocak** vermektedir. Kullandığı ifadeler aynen şöyledir:

«İslam'ın kitabî esaslarına sadık olup aynı zamanda gelişmiş ve rafine bir kültür ve sanat ortaya koymuş olan "şehirli İslam"dır. Bu İslam, Türkiye tarihinde Ehl-i Sünnet veya kısaca Sünnîlik denilen yoruma dayanır.

İkincisi ise, tarihsel kökeni itibarıyla sosyal taban olarak daha çok kırsal (köyler ve konar-göçer) kesime dayanmakta olup, yine sosyolog ve antropologların popüler İslâm dedikleri, kısmen mitolojik inanç ve kültürlele karışık popüler bir san'at ve kültür ortaya koyan "halk İslam'ı"dır. Bu halk İslam'ının Türk toplumu arasında iki biçimi vardır:

Birincisi Sünnî yorumu benimsemiş halk kesiminin sergilediği biçimdir. İkincisi ise, bizim Heterodoks İslam dediğimiz, bugün Türkiye'de Alevî-Bektaşî toplumu tarafından temsil edilen biçimdir.»[13]

Yukarıdaki ifadelere bakıldığında; ciddi ve saygın bir akademisyen olarak ünlenmiş bir şahsiyetin bile Türkiye'deki yaygın dinciliği kamufle etmek için ne büyük bir gayret sarf ettiğini anlamak hiç de zor değildir. Açıkça görüldüğü üzere bu zat, gerek Sünnîliğin gerekse Alevîliğin ve Bektaşîliğin hangi kaynaklardan beslendiklerini çok iyi biliyor olmasına rağmen bu dinci akımları İslam'ın türleri olarak kategorize etmekten kendini alamamıştır!

***

Araplaşmış Fars kökenli Irak sûfileri derviş ruhlu birer ***«pîr-i mugân»***, birer ***«pîr-i harâbât»*** kişiliğine sahip, aynı zamanda birer edip ve filozof idiler. Ama evliyacı, kerâmetçi, tekkeci ve türbeci değillerdi; derviş kılıklı da değillerdi. ***«Derviş»*** tabiri de esasen Farsçadır ve İranlıların etkisiyle Türk dincilik geleneğine girmiştir. Dinciliğe evliyacılığı, kerâmetçiliği, tekkeciliği ve türbeciliği kazandıran Türk dincileridir.

Selef döneminin ortalarından itibaren Arap dincileri ***«nefis terbiyesi»*** perdesi altında devasa bir külliyat bırakmış olmalarına mukabil, Özellikle Anadolu Türkleri de -*tasavvuf adı altında*- geniş bir dinci efsane yığını oluşturmuşlardır. Cumhuriyet döneminde restore edilen ve ***«Türk-İslam Sentezi»*** ülküsü etrafından tam anlamıyla

---

[13] **Prof. Dr. Ahmet Yaşar Ocak**, Türk Sûfîliğine Bakışlar, s.16. İletişim Y, İstanbul-1996

millileştirilen Türk Müslümanlığı, bütünüyle bu dinci altyapı üzerine oturtulmuştur. Nitekim sokaklarda sık sık yankılanan meşhur ***«Bismillâh, ya Allah, Allahu ekber, Ezan susmaz, bayrak inmez, şehitler ölmez; Tanrı Dağı kadar Türk, Hira Dağı kadar Müslümanız..[14]»*** sloganları ve Suriye iç savaşı sırasında ***Süleyman Şah***'ın türbesinin oraya buraya kaçırılması olayı Irkçı dinciliğin son zamanlarda öne çıkan önemli kanıtlarındandır.

Yüzyıllardır İslam'a geçit vermeyen *Arap, Fars ve Türk dinci Müslümanlıkları* aynı zamanda Batıya ait evrensel değerlerin ve bilimsel kazanımların doğru anlaşılmasını ve doğru yorumlanmasını da engellemişlerdir. Tarihin akışı içinde gittikçe müzminleşen bu yıkıcı eğilim, çağımızda kaygı verici raddelere tırmanmıştır. Nitekim günümüz Orta Doğu'sunda büyük bir tehlike olarak yaygınlaşan ve dünya barışını tehdit eden mezhep savaşları, aslında *Arap, Fars ve Türk dinciliğinin* sonucundan başka bir şey değildir. Şiîlerin yüzyıllar önce ***Ehl-i Beyt*** için ürettikleri yas ve dövünme ritüelleri, din adamlarının kılık kıyafetleri; Arapların müzik şölenine dönüştürdükleri, *-şâz rivâyetler ve çeşitli makamlar eşliğindeki-* Kurân tilavetleri, Türkiye'deki evliyacılık, türbecilik, kerâmetçilik, kutlu doğum ve mevlit merasimleri, özellikle de şehit kavramının bir sömürü aracı haline getirilmiş olması Orta Doğu'daki dinciliğin manzarasını gözler önüne sermektedir.

Kemalistler tarafından neredeyse bir asırdır ***«gerici»*** diye damgalanan *dinci-tarikatçıların* onlara karşı yıllar boyu verdiği amansız mücadele sonunda nihayet Kemalistlerin de koyu *animist-dinci* oldukları ortaya çıktı. Oysa Kemalistler sürekli olarak kendilerini ***«modernist, ilerici, çağdaş ve aydınlanmacı»*** olarak propaganda etmeye çalışıyorlardı. Bu gerçeğin tarihe geçmiş olması, şüphesiz gelecek kuşakları çok düşündürecektir.

Türkiye'de 24 Ocak 1970 günü ***tarikatçı-dinci*** bir siyasi partinin resmen kurulması Türk dinciliği tarihinde önemli bir dönüm noktası sayılır. Başka bir dinci kesim olan egemen Kemalistlerle hesaplaşmak üzere yola çıkan bu partinin kurucuları ve destekçileri, çalkantılı süreçlerden geçerek nihayet yıllar sonra resmi ideolojiyi *tarikatçı-dincilik* lehinde esnetebildiler. Böylece *(animist-dinci)* Kemalistlere karşı büyük bir başarı elde ettiler. Bu partinin açtığı çığırda ***«cemaat»*** adı altında kamufle olmuş çeşitli dinci topluluklar türedi. Bunlar yoğun bir faaliyet içine girdiler. Bu dinci örgütler, çok geçmeden ülkenin hem ekonomisine hakim oldular, hem de bürokrasi ve siyasette kadrolaştılar. Bunun sonucu olarak Türk bayraklı bir ***Milli Türk Müslümanlığı*** doğmuş oldu. 14 Ağustos 2001'de kurdukları başka bir partinin faaliyetleriyle Türkiye'de dincilik adeta şaha kalktı. ***Hanefizmin*** ve ***tarikatçılığın*** birer potansiyel kalesi olarak yüzün üzerinde İlâhiyât Fakültesi ve yüzlerce İmam-Hatip okulu açıldı.[15] O kadar ki Türkiye coğrafyasında artık İslam'ın asla iflah olamayacağı bir ortam oluştu. Bu ortam Türk dincilerinin Avrupa'ya tam anlamıyla bir çıkarma yapmasına yol açtı. Başta Almanya olmak üzere Avrupa'nın birçok

---

[14] Yazar **Aydın Engin**'in şu tespiti konu ile alâkası bakımından ilginçtir. Engin, bir köşe yazısında şunları kaydetmektedir: ***«1970'lerde başında "Başbuğ" nam Alparslan Türkeş'in bulunduğu, Türkiye milliyetçi-ırkçı siyasal hareketinin ana partisi MHP'nin ana sloganı şöyleydi: "Tanrı Dağı kadar Türk, Hira Dağı kadar Müslümanız..."»*** Kaynak: Cumhuriyet Gazetesi 18 Mart 2018. Yazının tamamını okumakta yarar vardır.
http://www.cumhuriyet.com.tr/koseyazisi/944411/hira-dagi-kadar-tanri-dagi-kadar.html

[15] İstatistiklere göre, 2018-2019 eğitim ve öğretim yılında imam hatip lisesi sayısı: 1.607; bu okullarda okuyan öğrenci sayısı: 44 bin 952'dir.

ülkesinde Türkler tarafından inşa edilen camilerin hemen tümüne Türk bayrağı asılarak İslam'ın evrenselliğine ağır bir darbe indirildi. Bunlara Avrupa'da ***«Türk camileri»*** adı verilmiştir. Bu *ırkçı-dinci* gösteri, hiç şüphesiz Allah Teâlâ'nın, ***«İnne'l-mesacide lillâhi; Mescitler ancak Allah'ındır»***[16] yasasına karşı bir başkaldırıdır. Bunun bedeli çok ağır olmuştur. Selefiler tarafından ***«Dırar Camileri»*** olarak damgalanan bu tapınaklarda ibadet etmek, bundan böyle sürekli tartışma konusu olacaktır.[17]

Türkiye'de ***dinci Kemalistleri*** büyük ölçüde devre dışı bıraktıktan sonra güçlenen ***dinci tarikatçılar***, iki karşıt cepheye ayrılarak son yıllarda devleti ele geçirmek için birbirleriyle kıyasıya yarışmaya başladılar. Bu yarış kısa zamanda derin bir düşmanlığa dönüştü. Bu örgütlerden enternasyonal bir görünüm kazanmış olan cephe, elindeki yargı mekanizmasını harekete geçirerek bir Nakşbendî mollasını *(fuhuş ticareti yaptığı gerekçesiyle)* tutuklattı. Böylece Nakşbendîlere gözdağı vermiş oldu. Nakşbendîler de ellerindeki siyaset mekanizmasını çalıştırarak bu örgütü tasfiye etmeye kalktılar. Dincilerin bu savaşı gittikçe kızışarak nihayet 16 Temmuz 2016'da kanlı bir kavga ile sonuçlandı. Dinciliğin tehlikeli yüzünü dünyaya gösteren bu olay, günümüzde ***«siyasi*** *ya da* ***askerî kalkışma»*** adı altında gizlenmeye çalışılmaktadır! Böylece Türkiye'de dincilik devamlı şekilde kamufle edilmektedir. Fakat dünya bundan haberdardır ve bunun üzerine hesaplar yapmaktadır. *Arap Baharı*'nın, içyüzünü ortaya serdiği Arap ve Fars dinciliği kadar bu olay da Türk dinciliğinin Batıdaki imajını net olarak şekillendirmiştir.

Batı'da İslam'ın nefretle karşılanmasından, Arap ve Fars dinciliği kadar herhalde Türk dinciliği de sorumludur. Çünkü, Avrupa'da *(Arap selefîlerin yanı sıra)* Türkiye kaynaklı ***Nurcu***, ***Işıkçı***, ***Milli görüşçü***, ***Menzilci***, ***Süleymancı***, ***Kaplancı*** ve ***Alevi*** dincilerin gerek kendi aralarındaki kavgaları, gerekse hepsinin sergilediği yıkıcı faaliyetler Batı dünyasında vaktiyle büyük kaygılara ve kuşkulara neden oldu. Batılılar önceleri bu gelişmeyi sabırla ve dikkatle izlediler. Ancak Batı'daki yönetimler, oryantalistler ve bilim insanları yardımıyla bu yapıların içyüzünü kısa zamanda öğrendi ve ***«Müslüman dünyayı»*** hem içinde bulunduğu gerilik nedeniyle, hem özellikle ***«Medenî dünya»*** için oluşturduğu tehlikeyi önlemek amacıyla cezalandırma yolun gitti. ***«Arap Baharı»*** ile başlayan bu cezalandırmanın ayrıntılı gerçek hikâyesi muhtemelen yüz yıl sonra yazılabilecektir.

***

Dincilik, yüzyıllardır İslam coğrafyası üzerinde çok yönlü yıkımlara neden olmuştur. Müslümanların geri kalmışlığı ve bugün içine düştükleri acıklı manzaranın arkasında hiç şüphesiz ***dincilik*** yatmaktadır. Bunu örtbas etmek için -*neden olarak*- hep İslam gösterildi. Osmanlı Devleti'nin yıkılmaya başladığı günlerden on yıl öncesine kadar

---

[16] Bkz. El-Cinn Sûresi, âyet:18

[17] İlginçtir; 2014 yılında Cuma namazı kılmak için, Almanya'nın **Baden-Württemberg** eyaletine bağlı **Sigmaringen** ilçesindeki «Türk Camisi»'ne gelen Suriyeli sığınmacılar, çöpçülük yapan Pontus kökenli bir Türk vatandaşı tarafından azarlandılar. *«Atalarımızı arkadan vuranların torunlarını bu camide görmek istemiyoruz!»* diyerek bağıran bu kişi, büyük bir fitnenin fitilini ateşlemek isterken cemaatten Türk kökenli birinin ortalığı sakinleştirmesiyle olay önlendi. Fakat yankıları bir süre daha devam etti.

sıkça tekrarlanan bir söylemle ***Irkçı ve dinci Müslümanlığın*** sorumluluğu sürekli olarak İslam'a yüklendi. Kanıksandığı ya da -*Türkçe'yi on yılda bir değiştiren-* ***dinci Müslümanlar***, dünü anlamakta zorlandıkları için, ***«İslam terakkiye manidir»*** sözlerinden oluşan bu meşhur klişe, yakın geçmişte arşive kaldırıldı. İlginçtir ki bugün 20-30 yaşlarındaki milyonlarca dinci Müslüman, ***«ağdalı bir dille söylendiği»*** gerekçesiyle bu talihsiz söylemin ne anlama geldiğini bile bilmiyorlar!

Müslümansı Arap dünyasında özellikle son yüz yıl içinde ***Vahhabîlik***, ***Selefîlik***, ***İhvancılık*** ve ***«Yeşil sosyalizm»*** gibi çeşitli ***dinci-ideolojik*** komplolarla İslam'a ağır darbeler indirildi. Türkiye ve İran'daki dinci Müslümanlar da organize ettikleri ***dinci-ideolojik*** hareketlerle Araplara eşlik ettiler. Örneğin İran'da, 1979'da yönetimi ele geçiren Ayetullahların kurduğu dinci rejim, Türkiye'de de tarikatçılığın toplumu büyük ölçüde etkilemesi ve devlet kurumlarını ele geçirmesi, İslam'ın karşısında çok tehlikeli bir engel oluşturmuş ve kur'ânî değerler üzerinde büyük tahribata neden olmuştur.

Türkiye'de İslam'a karşı işlenmiş bulunan en ağır suç, hiç şüphesiz Kur'ân-ı Kerîm üzerinden girişilen örtülü savaştır. Onun için bu savaşın içyüzünü mutlaka gözler önüne sermek gerekir. Ne yazık ki Arapça bilmeyenlere bu cinayeti anlatmak kolay değildir. Ancak zorlanarak da olsa bunu şöyle özetlemek mümkündür:

Türkiye'de son yıllarda hiç Arapça bilmeyen yüzlerce insan, *(ki bunların Arasında Peygamber olduğunu ileri süren* ***İskender Evranısoğlu*** *adında bir kişi de vardı.)* ***«meâl»*** adı altında Kur'ân-ı Kerîm'i Türkçe'ye çevirmeye kalkıştılar. Bunlar Kur'ân-ı Kerîm'de; **«Esleme** أَسْلَمَ**»** kök fiilinden türemiş altı farklı kipten toplam 40 kelimeyi çarpıtmışlardır. Bu konuda daha önce ayrıntılı açıklamalarda bulunduk.

Bu savaşın asıl özü ise şudur: Son yıllarda, din konusunda tarihi araştırmalara ağırlık verilince Türkiye'de bazı kesimler, özellikle dinci «Sünnîler» paniğe kapıldılar. Dolayısıyla bu komployu; ***-İslam'ın Müslümanlıktan ayrı bir din olduğunun anlaşılmasını önlemek amacıyla-*** kurdular. Fakat bu girişimlerin içyüzünü bundan böyle gizlemek artık mümkün olamayacaktır. Çünkü söz konusu araştırmalar yakın gelecekte ***ırkçı-dinci Milli Türk Müslümanlığının*** bugüne kadar saklanmış olan daha birçok sırrını ortaya çıkaracaktır. Bu çok muhtemeldir.

***

İslam'a geçit vermeyen Müslümanlığa ve özellikle bu yapay dinin ürettiği dinciliğe karşı gösterilen en büyük tepki hiç kuşkusuz *(Kur'an ve Sünnetin bütünlüğüne bağlı olan)* ***mü'min-müslimlerin*** koyduğu tavırdır. Mü'minler, biraz önce adları sıralanan dinci gruplara, genelde Haşr Sûresi'nin 13. ve 14'üncü âyet-i kerîmelerinin işaret ettiği zaviyeden bakarlar. Fakat *(Arabıyla, kürdüyle Türküyle, İranlısıyla vs.)* mü'minler, çok küçük bir azınlık oldukları ve dünyaya serpilmiş bulundukları için bu tepkilerini açık şekilde dile getirememişler, olayları şimdilik tedbirle ve sabırla izlemeyi uygun görmüşlerdir. Buna karşın Vahhabilerin etkisi altına giren tecrübesiz, yarı okumuş, aceleci, telaşlı ve duygusal birçok genç, Batılıların istihbarat servisleri tarafından tuzağa düşürülerek, başta dinci Müslümanların karşısına çıkarıldılar, ondan sonra da el altından -*sahip oldukları*- küresel güçlere karşı onları teşkilatlandırıldılar.

«Neo-Selefiler» diye adlandırılan bu topluluk, büyük bir bilgisizlik eseri olarak gözlerinin önündeki dincilik manzaralarını göremediler. Mezarcılığın, ölücülüğün, ruhbanlığın, medyumluğun, evliyacılığın, kerametçiliğin, efsunculuğun, kandilciliğin, mitolojinin, efsaneciliğin, mumyacılığın, lidere ve bayrağa tapıcılığın ne anlama geldiğini; bunların kimler tarafından üretildiğini, ne amaçla kullanıldığını ve -*göç etmiş*- hangi değerlerin boşluğunun bunlarla doldurulduğunu bilemediler. Kısacası, modern putçuluğu keşfedemediler. Üstelik hangi güçlerin emri altında ***«İslam Devleti»***ni! kurmaya çalıştıklarının bile farkında olamadılar. Daha ötesi Müslümanların büyük çoğunluğunun İslam Ümmetinin organik bir parçası sayılamayacağını hesaba katamadılar. Bunlar, zihin karışıklığı diyebileceğimiz bir bocalama içinde gafil avlandılar. Dolayısıyla birlikte yaşadıkları dinci kalabalıkları ıslah etmeye dönük bir çalışma yapmak yerine, silahlanarak namlularını hem Müslümanlara, hem de emrine girdikleri küresel güçlere yönelttiler. Çünkü *(Müslüman değil idiyseler de)* onlar da bir çeşit dinci idiler. Böylece Batı dünyası hem Müslüman dincileri, hem de bizzat organize ettiği başka bir dinci grup olan ***(Selefileri)*** cezalandırma yoluna gitti.